

N:o 24.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 7 april 1892.
— — — — Andra Kammaren den 7 — —

*Riksdagens skrifvelse till Konungen, i anledning af väckt motion
om ändrad lydelse af 23 kap. 7 § strafflagen.*

(Lagutskottets utlåtande n:o 20 och memorial n:o 31).

Till Konungen.

Inom Riksdagen har af enskild motionär gjorts framställning om sådan ändring i 7 § af 23 kap. strafflagen, att allmän åklagare skall vara berättigad att å tjenstens vägnar blifva så väl de i 2 § af samma kapitel omförmälda s. k. oredlighetsbrotten, som ock de förseelser, hvilka kapitlets 3 § sammanfattar under kategorien uppenbar vårdslöshet mot borgenärer. Riksdagen, som ansett sig förhindrad att förorda en utsträckning af allmän åklagares åtalsrätt derhän, att densamma, om ock först efter angifvelse, må kunna omfatta förseelser af sistnämnda art, har deremot ansett en skärpning i strafförfarandet emot oredliga gäldenärer kunna med fog ifrågasättas. Det lär nemligen icke kunna förnekas, att sistberörda slag af konkursförbrytelser ligga de grofva brott, som i kapitlets 1 § omförmälas, temligen nära, och i hvarje fall långt mera än vårdslöshetsbrotten störande ingripa i samhällets näringslif. Att emellertid åt åklagaren inrymma en sjelfständig åtalsrätt i fråga om oredlighetsbrotten torde icke vara lämpligt. Dels skulle nemligen

en dylik åtgärd icke rätt väl stämma öfverens med den uppfattning, som i gällande lag häfdas beträffande verkningarna i kriminelt afseende af en med borgenärerna under konkursen träffad uppgörelse, och dels torde det praktiska värdet af en dylik förändring i allmänhet icke blifva särdeles stort. Enligt Riksdagens åsigt erbjuder deremot ett vid behandlingen af Eders Kongl. Maj:ts proposition till 1890 års riksmöte angående ändring i vissa delar af strafflagen, deribland ifrågavarande lagrum, inom Riksdagen framställt medlingsförslag en väg, på hvilken syftemålet med förevarande framställning bättre och säkrare torde stå att vinna än genom medgifvandet af en sjelfständig åtalsrätt för en person, hvilken, såsom med allmänna åklagaren är fallet, oftast står utom kretsen af de mången gång helt enskilda affärsförhållanden, som med förbrytelsen ega samband.

Berörda medlingsförslag afsåg, så vidt nu är i fråga, att tillerkänna åklagare rätt att *efter angivelse* åtala brott, som innebure oredlighet emot borgenärer. Genom antagande af en dylik norm för åtalsrättens tillämpning vid ifrågavarande slag af konkursförbrytelser vinnes å ena sidan onekligen en lämplig gradation i berörda afseende, medan å andra sidan, då åklagare ju är oförhindrad att fullfölja ett anställt åtal, fastän angifvelsen återkallats, torde vara sörjdt för att den oredlige galdenären oftare än hittills skett erhåller välförtjent näpst.

På grund af hvad sålunda blifvit anfördt, har Riksdagen för sin del antagit följande

L a g

angående ändrad lydelse af 23 kap. 7 § strafflagen.

Härigenom förordnas, att 23 kap. 7 § strafflagen skall erhålla följande ändrade lydelse:

Brott, som i 2 § omförmäles, ehvad det begåtts af galdenär eller, efter ty i 4 § sägs, af syssloman, så ock brott, hvarom i 5 § förmäles, må ej åtalas af allmän åklagare, der ej brottet af målsegande till sådant åtal angifves. Brott, som i 3 § sägs, må ej af annan än målsegande åtalas.

Stockholm den 7 april 1892.

Med undersätlig vörnad.